

Duchovní úrovně V.

Vysvětloval jsem první kruh prastvořených kolem Parsifala, lépe řečeno ještě jsem jej nevysvětlil, nýbrž jsem o něm jen mluvil.

Dříve než půjdeme dál, musím ještě mnohé podrobněji vyličit, jinak by vám scházelo něco z kruhu velikého zachvívání a vy byste tomu nemohli dát v sobě ožít. Všechno musí být bez mezer, i když vám to může být dáno jen v **obrazech**. Z tohoto důvodu můžeme postupovat vpřed také jen zcela pozvolna.

Proto musíme ještě jednou setrvat u prvních prastvořených, které jsem uvedl v poslední přednášce. Jsou to nejsilnější sloupy **pro** stvoření a **ve** stvořeních.

A opět musím při tom vystoupit do nejtěsnější blízkosti Boží, pokud se dá o blízkosti vůbec mluvit; neboť není nic, o čem by se mohlo říci, že by to bylo v blízkosti Boží, pokud blízkost budeme měřit podle pozemských pojmů.

Ani ta největší vzdálenost, která se podává v lidských představách, ještě nedostačuje, aby poskytla přibližný obraz o **té** vzdálenosti, kterou lze označit jako nejtěsnější blízkost Boží.

Je ještě nekonečně větší; neboť to, co lze nazvat samotnou blízkostí Boží, je vzdouvající se moře plamenů, ještě bez možnosti zformování.

Přejímám k tomu tedy jen **výraz** pro označení „blízkosti“, ne **pojem**. V této blízkosti, na stupních trůnu, které jsou celými úrovněmi, nalézají se čtyři zvířata v jejich zcela zvláštním druhu

zachvívání.

Prakrálovnu Elizabeth nelze řadit do jakýchkoliv odstupnění; neboť ona je **zcela sama pro sebe**, skrze ni pak čistá Lilie.

Archandělé jsou opět ze zcela jiného druhu bezprostředního Božího vyzařování než čtyři zvířata. Druhy oddělují se ve svém formování. Lze také říci: Formování **je** oddělení; neboť to je **samočinné**, živoucí dění.

Avšak dnes chceme mluvit jen o čtyřech zvířatech. Tato zvířata v sobě nesou předpoklady pro **stvoření**! Nesou v sobě **shromážděna** všechna záření, která **stvoření** potřebují, aby přijímala formy a vytvářela se.

Proto spočívá v těchto zvířatech již základ stvoření. Čtyři zvířata, která tvoří čtverec na stupních Božího trůnu a sají všechna tvůrčí vyzařování Boží, přijímají je do sebe. To znamená, ona netvoří jen čtverec, nýbrž ona **jsou** čtvercem stvoření nebo čtvercem pozdějšího kruhu stvoření.

Nechci se u toho příliš dlouho zastavovat, nýbrž se rychle dotknout jen toho pro nás dnes ještě podstatného, aby se objasnila souvislost čtverce zvířat se stvořením.

Čtverec zvířat, nebo lépe řečeno „**bytostí**“, skrývá tedy všechno, co **stvoření** potřebují, je to **pro ně** první sběrné místo ze záření nad ním jsoucího Božího Trigonu, Trojice Boží.

Skrze Prakrálovnu jdou zcela jiná záření, jakož i opět jiná skrze všechny archanděly.

Jen tento čtverec čtyř bytostí má tedy shora dolů bezprostředně co činit s pozdějším kruhem stvoření, je s ním spojen. Všechno ostatní, co má domov v Božské úrovni vyzařování a tím bylo a je věčné, sklání se ke všem stvořeným **jen pomocně**, povznášejíc, podporujíc v zachvívání Boží lásky, která je pro ně zcela samozřejmá. Oni však **nejsou** pevně **spojeni** se stvořením. Spojen je pouze čtverec čtyř zvířat.

V těchto jemných rozdílech spočívá **velmi mnoho!** Obzvlášť si to proto zapamatujte. Tak stane se vám tímto jasnějším mnohé, co vám doposud zůstávalo bez porozumění.

Ze čtyř okřídlených vědoucích bytostí u Božího trůnu: skopce, býka, lva a orla, je skopek **ta** bytost, která nese **lidskou tvář**; neboť skopek v sobě nese **to duchovno** stvoření, ze kterého se **lidé** ve stvoření formují a vyvíjejí!

To **také** vzájemně souvisí s výrazem: Beránek Boží a ranou, kterou nese; neboť na sobě přirozeně ukazuje ránu selhání a úpadku lidských duchů ve stvoření, protože oni z něj, i když také ne bezprostředně, tak přece **nepřímo** vznikli. Lidské duchovno proudící ven nepulzuje ze stvoření harmonicky zpět, nýbrž je pevně zadrženo ve hmotnostech, protože na něm lpí příliš mnoho viny.

Opět tím pro vás od sebe rozšiřuji oblast vědění o další úsek. To však neodsunuje nic z toho, co jste se mohli doposud dovědět, to všechno přesto zůstává stát a zachvívá se to v plném souhlasu s novým, i když se také mnohé v prvním okamžiku takovým být nezdá.

Nyní chci přejít k podrobnostem. Parsifal vystoupil přes

hranici bezprostředního vyzařování Boží Trojice, tedy přes hranici Božské úrovně.

Tím vynesl vyzařování svého bezbytotného Božího jádra ven a zářil nyní mimo Božskou úroveň jako malá část z Imanuele do prázdnoty bez Světla, osvětluje, zahřívaje, všechno přiváděje v pohyb a v pohyb udrží, jako zdroj života.

Bezprostředně se zformovaly v přiměřené vzdálenosti první čtyři sloupy stvoření v druhu spojení, které obsahuje vše nutné pro stvoření. Nejsou zformovány jako bytosti u Božího trůnu, nýbrž v lidské podobě, ovšem do pro lidské pojmy zcela neuvěřitelné velikosti.

Před Parsifalem jako rytíři Grálu stojíce, tedy jako mocní strážci a věrní ochránci Bohem v Parsifalu svěřeného pokladu a svaté nádoby jeho bezbytotné části, naplňují současně působení čtyř bytostí na stupních trůnu!

V působení pro stvoření jsou jejich druhy následující:

1. **Od-shi-mat-no-ke:** Ideální forma ostatním nedosažitelného, protože dokonalého lidského duchovna! Proto se jeví jako královský vládce. Nese v sobě **jen** druh skopce, je tedy druhem **jeho** působení v prastvoření, mohlo by se říci, skopek je zakotven v něm.

2. **Leilak:** Ideální forma mužné statečnosti, mužné síly. Nese v sobě spojení druhů skopce, proto duchovně lidská forma, a **býka**.

3. **Lev:** Ideální forma hrdinství a neochvějně mužné věrnosti. Nese v sobě spojení skopce se lvem.

4. **Merkur:** Vládce veškeré moci živlů. On nese v sobě spojení skopce s orlem.

Všichni čtyři prastvoření musí být svázáni vedle jiných k výrazu přicházejících druhů v základu také se **skopcem**, protože jsou **duchovní** a **vědomí**, což je zakotveno ve skopci.

Jako jsou čtyři bytosti na stupních trůnu sloupy a mocnými strážci v Božském, přirozeně mimo bezbytotné Božství samotné, tak jsou i čtyři prastvoření prvního kruhu kolem Parsifala v čistě duchovním, v prastvoření, sloupy a mocnými strážci, jejichž spolupůsobení dává dokonalé spojení a vyzařuje vše, co je pro stvoření nutné.

Oživení těchto paprsků přichází ze světlého jádra Parsifala, z jehož vyzařování se mohli vytvořit jako první nutné základní sloupy, které jsou současně nejmocnějšími ochránci svatyně.

Není snadné vysvětlovat vám něco tak velikého a pohyblivého, zformovat to pro vás do pevných obrazů, zatímco skutečnost **není** pevně stojící, nýbrž je v neustálé plynulé činnosti, v pohybu přijímání, předávání záření, zpětného vtahování a opětovného znovuvrácení k Parsifalu. Všechno bez přerušení **současně**. Již to samotné si nikdy nemůžete představit.

V těchto čtyřech prvních prastvořených jsou tedy shromážděny všechny z Parsifala proudící tvůrčí síly, spojené a posílené skrze stejný druh záření čtyř zvířat, jsou udržovány skrze živoucí Světlo v Parsifalu v rázovitém nebo vpřed tlačícím pohybu a řízeny skrze chtění prastvořených.

Snad si **takto** dovedete představit postup, který se Pravdě

vyjádřen pozemskými slovy co nejvíce přibližuje!

Uchopte to nejprve důkladně pevně a vstípte si to tak, jak jsem to zformoval v pozemských slovech.

Nedělejte snad ve svých myšlenkách opět skoky a neptejte se, kdepak zůstalo ženství, které podle mých dřívějších přednášek má vždy stát o půl stupně výš! Nehloubujte při tom, kde je Maria a Irmingard, které přece nemohou stát hlouběji než prastvoření! Také v tom není žádné mezery, nýbrž to všechno přesně souhlasí.

Čtyři jmenovaní prastvoření jsou nejprve **hlavními sloupy** stavby stvoření a **od nich** pak to jde dolů nebo do dalších vzdáleností podle mnou již podaných vysvětlení stvoření; neboť tito čtyři nesou v sobě spojeny všechny síly stvoření, zatímco všichni ostatní jsou jen **pomocníky**.

Uvádím také při tom nejprve opět jen **přímou** linii dolů, která vede k vám vyvinutým lidským duchům, a ponechávám všechny odbočky nedotčené a nepojmenované, tak jako například Lohengrina, protože on není žádným **výchozím bodem** záření, které by pronikavě tvořic působilo ve stvoření.

Později se k tomu ještě vrátím. Nejprve dávám vám **opěrné body** ve stavbě stvoření!

Maria nepřichází při tom všem vůbec v úvahu, ani Irmingard. Jsou sice ve stvoření **zakotveny** přicházejíce shůry, avšak **nejsou** s ním pevně **spojeny**. V tom spočívá opět veliký rozdíl.

Nejsou na ně navzdory zakotvení vázány, nýbrž zcela

oproštěny od něj a jeho proudů. Proudý stvoření mohou sice skrze toto zakotvení až **k nim**, takže jsou jasně patrné, avšak nikdy nemohou **do** nich vniknout, protože k tomu schází nutné **spojení**.

Maria a Irmingard působí, aniž by se mohlo zpětně působit na ně! Ony působí pomáhající a pozvedající, posilující, očišťující, léčící, nebo také odpuzující, avšak **nespojují** se ve svém záření se stvořením. Toho dobře dbejte!

Maria přece přišla z **bezbytnosti** jako část Boží lásky, kterou jest Ježíš, a jako část Imanuele ke svatému spojení. Ona nemá s ženstvím **jako takovým** co do činění, nýbrž stojí jako Boží láska vůči **celému lidstvu**!

Ženství stvoření má jako takové co činit **jen** s Irmingard. A ta sestoupila **dolů** ke hradu Grálu v prastvoření z Božské úrovně a vstoupila tam jen do čistě duchovní nádoby, která pro ni byla již připravena.

Zcela nehledě na to, že do ní skrze akt Boží vůle byla vnořena jiskra bezbytnosti, aby Imanuel mohl nyní v celém stvoření působit jako **trojice**. Trojice bezbytnosti Imanuele ve stvoření jest: Parsifal – Maria – Irmingard, jakožto spravedlnost, láska a čistota. Imanuel jakožto Boží Syn působí tedy ve své bezbytnosti v posledním, nejsvětějším splnění nyní pro věčnost ve stvoření současně **v** Parsifalu, Marii a Irmingard, zatímco přesto zůstává v trojjedinosti Boží jako svatá Vůle Boží.

Je to nový čin lásky, který Bůh naplnil k pomoci a silnější ochraně **toho** lidstva, které přestojí soud, aby pak stvoření skrze slabost lidských duchů opět nemohlo utrpět škodu.

Nezamotávejte se tedy zbytečným myšlením. Mluvím nyní **jen** o prastvoření z Parsifala! K tomu nepatří Maria ani Irmingard, avšak ony tam **působí** stejně jako Parsifal ve svých družích.

Za čtyřmi prastvořenými sloupy nachází se druhý kruh, který je o něco více vzdálen, řekněme, pozemsky myšleno, vzdálen o půl stupně. Tento druhý oblouk nebo úroveň je naplněn působením tří **ženských** prastvořených: **Johanny, Celly, Josefy**.

Nyní si to nesmíte představovat tak, že tyto prastvořené tu prostě stojí v oblouku, nýbrž ony působí ve svých zvláštních družích ve velikých zahradách nebo úrovních, které kolem nich a z nich vznikají, s mnoha pomáhajícími bytostmi a obyvateli prastvoření, kteří se kolem těchto ženských a mužských vůdčích prastvořených zachvívají a působí v jejich druhu.

Tak je v průvodu každého ze čtyř prvních prastvořených veliký počet rytířů, u ženských prastvořených veliký počet ženských pomocnic.

Nesmíme se však zatím u toho zastavovat, jinak půjde obraz, který vám chci dát, do pro vás již neuchopitelných, nepřehledných dálek.

Chci dnes jen letmo naznačit, v jakém druhu se zachvívá působení záření tří ženských prastvořených pronikající celé stvoření.

Je to pro každou z nich zvláštní působení, a přece zasahuje veškeré působení těchto tří do sebe **tak**, že se to skoro může jevit jako jedno. Sotva v tom lze poznat nějakou hranici. Čistě **ženské** je

jejich působení, jehož jsou ideálním ztělesněním.

Nejprve **Johanna**: V určitých **slovech** nelze její působení uchopit, protože by tím byl pojem ihned zmenšen. Proto chci jen krátce říci, že se to týká **domova**! Harmonicky a přitažlivě vytváří domov. Avšak domov chápaný ve **velikém** smyslu, ne snad jen jako malé pozemsky lidské obydlí!

To je sice v tom také zahrnuto; neboť to působí ve velikém, jakož i v malém, ba až k tomu nejmenšímu, avšak přitom se jedná o **věc samotnou**, nejen o malou formu z ní.

Například i cit blaženého spojení s rodnou půdou může dát vzplanout celému národu v nejoprávdovějším nadšení, když se ji nepřítel snaží chamtivě poškodit.

Mohl bych uvést tisíceré věci, vy byste v tom přesto nepoznali skutečnou velikost, která spočívá v působení Johanny, která se ho snaží vtisknout také každému lidskému duchu jako svatý odkaz, který je schopen ho povznést vysoko vzhůru a poskytnout mu pevnou oporu. A tento odkaz je dán v první řadě **ženství**, v němž proto často spočívá osud celého národa.

Působení **Celly** je neméně jemného druhu. Pěstuje v duchovním tichou úctu k nastávajícímu mateřství! Se vši nedotknutelností a vznešeností, která v něm spočívá. V nejvznešenějším druhu a s úctyplnou plachostí, která se v takovéto blízkosti vlivu vytváří u všech, kteří jsou ještě čistého ducha!

Josefa klade základy **k tomu**, aby se dbalo **schrán**, tedy těl jakožto z Boží milosti svěřeného statku a aby se s nimi vhodně

zacházelo. Přirozeně nejen pozemských těl, nýbrž **všech** schrán ve stvoření, které jsou přece dány vždy jen v první řadě k podpoře vývoje duchovního nebo bytostného jádra a jako takové musí být v čistotě trvale brány v úvahu!

Také nemocné schránky přispívají k vývoji **takového** jádra, které by ve zdravé schráně snad nedošlo tak rychle k probuzení.

Působení Josefy je rovnocenné s těmi ostatními a také stejně **důležité** na cestě všech putování skrze stvoření.

Jsou to základní podmínky pro normální, Bohem chtěné dozrávání všech tvorů ve stvořeních. Ona prostupují všechno jakoby nejjemnějšími vlákny, která se ukazují ve svém působení ve zcela rozličných formách, protože zůstávají pohyblivá, nevyslovená, nezformovaná v duchu spočívají. Tlačí to a žene, avšak jen v citu to může být **správně** uchopeno a dospět blahodárně k uskutečnění.

Je-li však schopnost cítění zasypána skrze nadvládu rozumu, tak je tím také rozevřena propast mezi všemi sloužící tkajícími v prastvoření ve vůli Boží a tím nuceně přivozena chyba v nezbytném zachvívání stvoření.

Zářící působení tří prastvořených Johanny, Celly a Josefy je jedno **společné**, veliké, základní tvoření, do sebe zasahující, a přece trvale oddělené.

Nyní krácejme ještě o půl stupně dál, což přirozeně ve skutečnosti znamená vzdálenost, kterou si sotva dokážete představit. Tam pak nacházíme opět jednu prastvořenou: Vasithu.

Ona jest ozbrojenou strážkyní brány u východiska nejvyšší

a nejčistší části v prastvoření, na jehož vrcholu zářivě ve vznešenosti a míru vznáší se nádherný hrad svatého Grálu.

S Vasithou a jejím okolím uzavírá se nejvyšší část prastvoření. Ona stojí u brány a ukazuje všemu duchovnímu, které musí pokračovat dál za nutností svého vlastního vývoje, cestu dolů k mostu, který se klene jako obrovská duha nad hlubokými propastmi k oněm oblastem, které potřebovaly dalšího ochlazení a vzdálení se od Božího Světla, aby si mohly uvědomit vlastní bytí, aby se tam zformovaly a rozvinuly se k plnému rozkvětu.

Vysoko tam stojí Vasitha a ukazuje kopím, zatímco její ostrý pohled zkoumavě proniká všechno, co v první části prastvoření není schopno setrvat a musí se pak ubírat kolem ní. Její ukazující slovo dává všem sílu a věrný doprovod!

Tak odcházejí ti, kteří se mohou utvářet jako stvoření, s těmi, kteří ještě zůstávají líně ležet v poslední sraženině a mají nejprve putovat cestou pozvolného vývoje, aby si mohli uvědomit své bytí. Ubírají se do ohromných, ohromných dálek, s touhou po Božím Světlem!

Učiňte si nakonec ještě jednou krátký přehled o tom, co bylo řečeno:

Cesta záření Božího Trigonu pro stvoření a tím přirozeně také pro všechny lidi jde skrze čtverec čtyř vám doposud jen podle jména známých zvířat na stupních trůnu. Čtyři první prastvoření ve stvoření nesou tato vyzařování zvířat v sobě, tvoří tedy pro kruhy stvoření čtverec v čistě duchovním. Poháněn a v nepřetržitém pohybu je pak udržován kruh stvoření skrze sílu

Světla, která živě působí z bezbytosného jádra Parsifala.

Nechte tento základní obraz pevně ve vás zakotvit, abych nyní mohl jít do šířky a připojovat obraz za obrazem, aby se vaše vědění rozšířilo, aniž by se váš pohled při tom zmátl. Dokážete to, pokud chcete!